

Στην ιστορική Ιερά Μονή Παναγίας Λαμπηδόνας

[/ Ιερές Μονές](#)

Η Ιερά Μονή Παναγίας Λαμπηδόνας είναι ένα ιστορικό Μοναστήρι του Ανατολικού Πηλίου, καθώς αποτελεί τη δεύτερη παλαιότερη εν ενεργεία μονή στο Πήλιο.

Το Μοναστήρι απέχει 3 χλμ από την κοινότητα Λαμπινούς και 12 χλμ από την Τσαγκαράδα. Βρίσκεται πλησίον ενός μικρού κόλπου, ο οποίος αποτελούσε κατά το παρελθόν τον αρσανά της Μονής, ενώ περιβάλλεται από σπάνιας ομορφιάς φυσικό περιβάλλον, κατάφυτο από συκιές, δάφνες, μυρτιές, κουμαριές, άγριες ροδιές και ελιές.

Ο προσκυνητής έχει τη δυνατότητα να διακρίνει απέναντι το Άγιον Όρος και τον Άθωνα, όταν η ατμόσφαιρα είναι καθαρή, γεγονός, που ενισχύει τόσο την αδελφότητα όσο και στους προσκυνητές.

Σύμφωνα με την παράδοση, η Μονή κτίστηκε από έναν κουρσάρο, του οποίου το πλοίο κινδύνευε να βυθιστεί κατά τη διάρκεια μιας θαλασσοταραχής. Όλοι στο πλήρωμα ήταν Τούρκοι και μόνο ένας Έλληνας ήταν σε αυτό. Ο καπετάνιος ζήτησε από τον Έλληνα να παρακαλέσει την Παναγία να τους βοηθήσει, υποσχόμενος, ότι εκεί που θα πέσει η μπάλα του κανονιού του, θα χτίσει μια εκκλησία προς τιμήν Της.

image not found or type unknown

Η πολυεύσπλαχνος Μητέρα μας εισάκουσε το αίτημα του κουρσάρου, και στο σημείο που έπεσε το βλήμα, ξεπήδησε μια θεϊκή λάμψη (λαμπηδόνα), η οποία υπέδειξε έναν όρμο ασφαλή και έσωσε το πλοίο. Ένα τμήμα της μπάλας αυτής σώζεται μέχρι σήμερα στο Ιερό της Μονής. Η Μονή ονομάστηκε Λαμπηδόνα και έτσι πήρε την ονομασία του το κοντινό χωριό της Λαμπινούς.

Το διασωθέν κτιριακό συγκρότημα περιλαμβάνει τον Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, με το παρεκκλήσι των Αγίων Αναργύρων δεξιά του καθολικού, τις δυτικές και ανατολικές πρόσφατα ανακαινισμένες πτέρυγες με διώροφα κτίσματα με ξύλινο προστώο. Το καθολικό της Μονής είναι μονόκλιτη βασιλική, με χαμηλό τρούλλο-ασπίδα. Τη δυτική και νότια πλευρά του Ναού περιβάλλει, η τυπική για τους Ναούς του Πηλίου, ξυλόστεγη στοά.

Σύμφωνα με εντοιχισμένες επιγραφές και προσωπογραφίες του κτίτωρος στα χρωματιστά λιθανάγλυφα (έργα του γλύπτη Μίλιου Ζηπανιώτη), που σώζονται στα υπέρθυρα της δυτικής και νότιας εισόδου στο Ναό, ο Ναός ανηγέρθη το 1799 από τον Δήμο Ζηπανιώτη, επί Ιγνατίου και Δανιήλ Ιερομονάχων, με χορηγία του Στέργιου Μπασδέκη (αρματωλός οπλαρχηγός καταγώμενος από τη Ζαγορά του Πηλίου).

Σε κρήνη που βρίσκεται στην αυλή σώζεται επιγραφή με το έτος 1780 γεγονός που αποτελεί ένδειξη παλαιότερων κτισμάτων. Ενδιαφέρον παρουσιάζει και το ξυλόγλυπτο τέμπλο του Ναού, στο οποίο προσεχώς, θα γίνουν εργασίες συντήρησης και αποκατάστασης, έπειτα από μια πενταετή αναμονή, με προσευχή και επιμονή του Γέροντος της Μονής, Χρυσοστόμου.

Το Μοναστήρι πανηγυρίζει στις 23 Αυγούστου, στην Απόδοση της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ενώ υπάρχει και μια δεύτερη πανήγυρη της Ζωοδόχου Πηγής, διότι την ημέρα εκείνη η εικόνα της Παναγίας βρέθηκε θαυματουργικά. Αρχές του 20ου αιώνα (το 1914-15) σύμφωνα με μαρτυρίες των κατοίκων, για μέρες ντόπιοι ψαράδες παρατηρούσαν ένα φως πάνω από έναν υπερυψωμένο βράχο ύψους περίπου 6 μέτρων, ο οποίος ανήκει σε μια βραχονησίδα που ονομάζεται Λίθος και βρίσκεται πλησίον της Μονής. Το φως έμοιαζε με αναμμένο καντηλάκι και όταν οι ψαράδες πλησίασαν, βρήκαν στη βάση του βράχου την εικόνα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Η εικόνα πραγματοποιεί πολλά θαύματα, ιδίως σε ασθενείς με καρκίνο.

Αν και η Μονή κατά το παρελθόν είχε στελεχωθεί με σημαντικό αριθμό μοναχών, ωστόσο για πάνω από 100 χρόνια είχε εγκαταλειφθεί και λειτουργούσε μόνο

ανήμερα της εορτής της Απόδοσης της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Τα τελευταία χρόνια στη Μονή εγκαταστάθηκε γυναικεία αδελφότητα με Ηγουμένη την αδελφή Χρυσοστόμη, με την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ.κ. Ιγνατίου και την πνευματική καθοδήγηση του Αγιορείτη Γέροντα Αρχιμ. Χρυσοστόμου Σταυρίδη, νέου κτίτορα της Ιεράς Μονής. Οι ακολουθίες τελούνται κατά το αγιορείτικο τυπικό.